

Rok XXVI

Listopad 1957 r.

Nr 11

WIADOMOŚCI
DIECEZJALNE PODLASKIE
ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Adres Redakcji i Administracji
Kuria Diecezjalna – Siedlce – Świerczewskiego 60
Telefon 7 26

Konto Kurii Diecezjalnej N. B. P. O/Siedlce
Nr 1520-9-344

Treść zeszytu Nr 11

Akta Stolicy Apostolskiej

43. Nowomianowani Biskupi w Polsce	65
44. Odznaczenie J. E. Biskupa Płockiego	66
45. Dekret św. Kongr. Obrzędów o przechowywaniu Najśw. Sakramentu	66

Akta Prymasa Polski

46. List Prymasa Polski i Księża Biskupów po powro- cie od Ojca św.	68
--	----

Z Ordynariatu

47. Program pracy duszpasterskiej w pierwszym Roku wielkiej Nowenny przed Millenium Chrztu Polski	73
48. Tematy kazań w pierwszym Roku Nowenny przed Millenium Chrztu Polski	80
49. Nekrologia: ś.p. Ks. Bolesław Kowalczyk	99

Orzeczenie Sądu Najwyższego

50. Uprawnienia Wikariusza Generalnego w zakresie prawodawstwa państwowego	100
51. Kościół Rz. Katolicki — organizacją społeczną	100

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE PODLASKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Adres Redakcji i Administracji:
Kuria Diecezjalna—Siedlce—ul. Świerczewskiego 60
Telefon 7 26

DZIAŁ URZĘDOWY

AKTA STOLICY APOSTOLSKIEJ

43.

Nowomianowani Biskupi w Polsce.

Jego Świątobliwość Ojciec Święty PIUS XII Papież raczył
mianować:

1. Jego Ekscelencję Dra Antoniego BARANIAKA, dotych-
czasowego Biskupa tyt. Teodozjopolitańskiego w Armenii oraz
Sufragana Gnieźnieńskiego, bullą z dnia 30 maja 1957 r., Arcy-
biskupem Poznańskim.

J. E. Arcybiskup Antoni Baraniak objął rządy archidiecezji
w dniu 2 lipca 1957 r., Ingres zaś uroczysty do katedry w Po-
znaniu odbył w dniu 6 października 1957 r.

2. Ks. Prof. Dra Jana FONDALIŃSKIEGO, kanonika Ka-
pituły Katedralnej i proboszcza parafii św. Wojciecha w Łodzi,
drugim Biskupem Sufraganiem J. E. Biskupa Michała Klepacza,
Ordynariusza diecezji łódzkiej,

3. Ks. Prof. Dra Piotra Pawła GOŁĘBIOWSKIEGO, kanoni-
ka Kapituły Katedralnej Sandomierskiej, drugim Biskupem
Sufraganiem J. E. Biskupa Jana Lorka, Ordynariusza diecezji
sandomierskiej.

4. Ks. Prof. dra Stanisława JAKIELA, kanonika Kapituły
Katedralnej Przemyśkiej ob. łac. i rektora Seminarium Du-

chownego, drugim Biskupem Sufraganem J. E. Biskupa Franciszka Bardy, Ordynariusza diecezji przemyskiej ob. łac.

Quos Deus incolumes ad multos annos conservet!

44.

Odznaczenie J. E. Arcypasterza Płockiego.

Jego Świątobliwość Ojciec św. PIUS XII Papież, pismem z dnia 27 czerwca 1957 r., raczył nadać Jego Ekscelencji Tadeuszowi Pawłowi ZAKRZEWSKIEMU, Biskupowi Płockiemu, zaszczyty, prawa, przywileje i uprawnienia Biskupów Asystentów Tronu Papieskiego.

45.

Przechowywanie Najśw. Sakramentu.

Św. KONGREGACJA OBRZĘDÓW

Dekret Urbis et Orbis

Kościół, święta Matka nasza, zawsze starał się przechowywać Najświętszy Sakrament z jak największym przepychem i czujną troskliwością. To staranie przybierało różne formy w ciągu wieków. Stąd co dzień wzrastająca eucharystyczna pobożność wiernych, centrum kwitnącego życia chrześcijańskiego uczyniła to miejsce, w którym przechowuje się Najświętsze Ciało Pańskie.

Dla uniknięcia nadużyć i w tym celu, by wszystko należycie się odbywało, właściwa władza kościelna częstokroć wydawała pewne dokumenty, dekrety i prawa, przez które były określone: miejsce przechowywania Najśw. Sakramentu, jego sposób i związane z nim zwyczaje. Wszystkie te przepisy Kodeks Prawa Kanonicznego tak łączy i wyraża: kan. 1268 § 2 „Najświętszy Sakrament ma być przechowywany w najpiękniejszym i najwłaściwszym miejscu kościoła, a za tym zasadniczo w wielkim ołtarzu”. Kan. 1269 § 1: „Najśw. Sakrament winien być przechowywany w nieruchomym tabernakulum, umieszczonym na środku ołtarza”.

Niedawno zaś Ojciec święty Papież Pius XII, wygłaszając przemówienie do tych, co uczestniczyli w Międzynarodowym Kongresie liturgii duszpasterskiej, odbytym w Asyżu w dniu 22 września 1956 roku, jasno wyłożył naukę i praktykę Kościoła co do rzeczywistej obecności Chrystusa Pana, zwalczył pewne dzisiejsze błędy w tym przedmiocie oraz gorąco zalecił

pobożne ćwiczenia według dawnej tradycji Kościoła na cześć Sakramentu Eucharystii przechowywanego w tabernakulum.

Mając to na uwadze, Święta Kongregacja Obrzędów, na zasadzie uprawnień, nadanych jej przez Ojca świętego Papieża Piusa XII, wydała następujące zarządzenia:

1. Normy, postawione przez Kodeks Prawa Kanonicznego w sprawie przechowywania Najświętszego Sakramentu (kanony 1268, 1269), mają być ściśle zachowywane, a ordynariusze miejsc niech nie zaniedbują pilnie nad tym baczyć.

2. Tabernakulum ma być tak silnie związane z ołtarzem, by nie można było go usunąć. Zasadniczo ma się je umieszczać w wielkim ołtarzu, chyba, że inne umieszczenie wydaje się godniejszym i właściwszym dla czci tak wielkiego Sakramentu, jak się zwykle zdarza w kościołach katedralnych, kolegiackich lub konwentualnych, w których zwyczajowo odprawiają się funkcje chórowe: może to mieć miejsce czasem i w większych świątyniach, by najwyższy kult uwielbienia, należny Najśw. Sakramentowi nie był przyćmiony przez jakąś specjalną pobożność wiernych względem jakiegoś przedmiotu godnej czci.

3. Przy tym ołtarzu, w którym przechowuje się Najśw. Sakrament, należy odprawiać ofiarę Mszy św.

4. W tych kościołach, gdzie jeden tylko jest ołtarz, nie można go tak budować, by celebrujący kapłan stał przy nim twarzą do ludu, lecz na tym ołtarzu, w jego środku należy umieścić tabernakulum do przechowywania Najśw. Eucharystii, zbudowane według zasad liturgicznych, kształtem swym i wymiarami godne tak wielkiego Sakramentu.

5. Tabernakulum ma być ze wszystkich stron dobrze zamknięte i tak ze wszystkich stron zabezpieczone, by uniknąć niebezpieczeństwa jakiejkolwiek profanacji.

6. W czasie przechowywania świętych Postaci, tabernakulum ma być okryte przez konopeum i ustawiczne światło ma przy nim się palić zgodnie z dawną tradycją kościelną.

7. Tabernakulum pod względem swego kształtu ma zgaadzać się ze stylem kościoła i ołtarza, niech się nie wyróżnia od innych zwyczajowo przyjętych tabernakulów, niech nie wygląda jak zwyczajna skrzynka, lecz niech w jakiś sposób wyraża zamieszkanie Boga z ludźmi, niech nie będzie ozdobione symbolami i wyobrażeniami, nie będącymi w użyciu, lub wywołującymi zdziwienie wiernych lub takimi, które mogą być błędnie tłumaczone, albo nie mającymi związku z Najśw. Sakramentem.

8. Stanowczo zakazuje się tabernakulów umieszczonych poza samym ołtarzem, na przykład na ścianie, lub z boku albo z tyłu ołtarza, albo też na postumentach, czy kolumnach oddzielonych od ołtarza.

9. Nie można domniemywać się zwyczaju przeciwnego, czy to do kształtu tabernakulum, czy co do przechowywania Najświętszego Sakramentu, chyba, że wchodzi w grę zwyczaj stuletni lub niepamiętny (por. kan. 63 § 2), jak np. w wypadku pewnych tabernakulów zbudowanych na kształt wieży lub domu. Tych jednak form nie wolno zaprowadzać.

Uchylając wszelkie sprzeczne z tym zarządzenia.

Rzym, dnia 1 czerwca 1957 roku.

C. Card. CICOGNANI, Praefectus
† A. CARINCI, Archiep. Sel., a secretis

AKTA PRYMASA POLSKI

46.

List Ks. Prymasa Polski i Księża Biskupów po powrocie od Ojca Świętego.

Najmilsze w Panu Dzieci Boże,

Umiłowani Rodacy.

Przedstawicielstwo Episkopatu i całego Kościoła św. w Polsce powróciło do Ojczyzny, po 6 tygodniach pobytu w Wiecznym Mieście. Gorąco pragniemy przekazać wszystkim, którzy poczuwają się do wspólnoty z nami w jednej wierze i chrześcijańskiej kulturze, wyrazy naszej radości z tego, że mogliśmy oglądać Piotra w osobie Piusa XII, że mogliśmy złożyć hołd należny od nas widzialnej Głowie Kościoła św., Zastępcy Chrystusa Pana na ziemi, że mogliśmy stwierdzić publicznie naszą wspólnotę z powszechną rodziną rzymskokatolicką, że mogliśmy otrzymać błogosławieństwo Najwyższego Pasterza na ziemi i usłyszeć słowa Jego umocnienia i pociechy.

1. Mijało właśnie sześć lat od dnia, w którym ostatnio Biskupi z Polski byli widziani w Rzymie. Któż tego nie odczuwa, jak wielkim doświadczeniem dla dzieci jest nie widzieć ojca swego? Któż z Was nie bolał głęboko nad tym, że my, Biskupi Polski Katolickiej, nie mogliśmy zasiadać w Rzymie

w gronie innych Biskupów wielkiej rodziny świata katolickiego? Nic przeto dziwnego, że oddawna pragnęliśmy stanąć przy Grobowcu św. Piotra i prosić Jego Następcę o błogosławieństwo. To wielkie pragnienie Episkopatu Polski wypełniło się w dniu 8 maja, w uroczystość Św. Stanisława Biskupa, gdy Kardynał Prymas i trzej Biskupi, Ich Ekscelencje: Arcybiskup Antoni Baraniak, Biskup Michał Klepacz i Biskup Zygmunt Choromański, jako Przedstawiciele całego Episkopatu i Wiernych, stanęli w Wiecznym Mieście.

W tym pragnieniu i w tej radości wyraża się cały, głęboko religijny i duchowy cel naszej pielgrzymki do Stolicy Chrześcijaństwa. Do tego celu, zasadniczego dla Kościoła w Polsce, dołączył się cel osobisty Prymasa Polski — przyjęcie kapelusza kardynalskiego z rąk Ojca św., czego nie można było dokonać od stycznia 1953 roku. Rzecz oczywista, że podróż Biskupów Polski do Rzymu miała i inne wielkie, doniosłe dla sprawy Polski w świecie znaczenie. Sam fakt, że Księża Biskupi mogli przybyć do Rzymu podniósł i poprawił opinię świata cywilizowanego o stosunkach panujących w Ojczyźnie naszej.

2. Prowadziła nas do Rzymu Dziewica Wspomożycielka, Pani Jasnogórska i Królowa Polski, której Dobre Oblicze wzięliśmy w darze dla Ojca Świętego, jako widomy znak duchowej jedności „Polski zawsze wiernej” ze Stolicą Świętą.

W swej siedzibie, na Watykanie, Namiestnik Chrystusowy przyjął nas z wielką radością i okazał głęboko ojcowskie serce. Dwa razy przedstawicielstwo Episkopatu Polski mogło stanąć przed Obliczem Głowy Kościoła, na prywatnych i wspólnych posłuchaniach. Z wielką wyrozumiałością odniósł się Ojciec św. do mej prośby, by obrzęd włożenia kapelusza kardynalskiego miał jak najbardziej skromny, prywatny i rodzinny charakter. Z radością przyjął nasz dar — kopię obrazu Pani Jasnogórskiej. Wysłuchał życzliwie Księża Biskupów i poświęcił obojście drugi przywieziony przez nas obraz Matki Bożej Jasnogórskiej, który z błogosławieństwem Ojca św. wrócił do Kraju i rozpocznie niedługo nawiedzanie naszych świątyn parafialnych, by przygotować Naród na Tysiąclecie Chrześcijaństwa w Polsce. Na wspólnym posłuchaniu, w dniu 13 czerwca, przyjął Ojciec św. wraz z Biskupami polskie duchowieństwo m. Rzymu, diecezjalne i zakonne, oraz studiującą w Instytutach i Kolegiach polskich, młodzież duchowną. W czasie tego posłuchania przemawiał bardzo serdecznie do obecnych, z głębokim wzruszeniem składając uznanie dla Narodu za wierność Kościołowi, za męstwo chrześcijańskie i budującą cierpliwość.

Zapewnił Księża Biskupów o swoich najserdeczniejszych uczuciach dla Polski, o pełnym podziwie dla Narodu. Rozmawiał z każdym niemal kapłanem i alumnem polskim. Każdy miał możliwość uczcić Najwyższego Pasterza Pasterzy i Owiec. Wreszcie zaszczycił nas dwukrotnie wspólną fotografią. Pożegnał nas po polsku słowami: Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus.

Wynieśliśmy z tych krótkich chwil wrażenie tak potężne, że skłaniało do milczącej wśród łez radości.

3. Z wielkiej łaskowości Ojca św. przyznana została Prymasowi Polski jako tytuł Kardynała-Prezbitera, Bazylika Najśw. Maryi na Zatybrzu, pod wezwaniem Wniebowzięcia. Tytuł ten objąłem w uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego, dnia 30 maja. Dało to powód do wielkiej manifestacji religijnej Ludu zatybrzańskiego na cześć Polski katolickiej. Zebrany licznie Lud dawał wyraz swej sympatii i wspólnoty duchowej ze swoją katolicką Siostrzycą w Chrystusie, daleką a jednak tak bliską, tym bliższą sercom ludzkim dla swej głośniejszej już w całym świecie Wierności Kościołowi, pomimo tylu doświadczeń i cierpień.

Ojciec św. hojnie odwdzieczył się Polsce za dar, który przywieźliśmy do Rzymu. Wzajemnie za dwakroć zranione oblicze Zwycięskiej Królowej Polski otrzymał Kardynał Prymas pod swoją opieką w Bazylice na Zatybrzu otoczony wciąż wizerunek Matki Bożej Łaskawej, który tak bardzo przypomina nam Matkę Jasnogórską. W tej najstarszej w Rzymie świątyni Maryjnej, wzniesionej w III wieku, Matka Boga tronuje w mozaikowej absydzie, wraz z Chrystusem, otoczona Jego synowskim ramieniem. Tutaj też uśmiecha się do Ludu swojego, już od VIII wieku Matka Boża Łaskawa. A wszystkie ściany świątyni opowiadają w tylu obrazach o życiu i chwale Matki Najświętszej. Prawdziwie, jest to opatrnościowo dobrana dla nas świątynia, dla Narodu, który całą nadzieję swoją złożył w ręce Tej, która sama jedna zwyciężyła na świecie wszelkie błędy.

4. Nakładając Kardynałowi — Prymasowi kapelusze kardynalski Ojciec św. wypowiedział te piękne słowa ceremonialu: „Na chwałę Boga Wszechmogącego, dla świetności Świętej Stolicy Apostolskiej przyjmij ten czerwoną kapelusz, oznakę godności kardynalskiej na znak, że dla wywyższenia Stolicy świętej, dla pokoju i ładu wśród ludów chrześcijańskich, dla wzrostu i zachowania Kościoła Rzymskiego masz się okazać niewzruszonym aż do wylania krwi, nie wyłączając nawet śmierci”.

W prasie zagranicznej podkreślano, że słowa te już w części są potwierdzeniem tego co było. Można je odnieść do wszystkich Biskupów polskich, gdyż w obecnym składzie Episkopatu naszego niemal wszyscy Arcypasterze Polski przeszli w życiu swoim przez obozy koncentracyjne, więzienia, wygnanie lub odosobnienie. Jest to szczególne znamię Episkopatu naszego, które utrzymało nas w jedności, wiernych prawom Kościoła św. i nadal pozwoli wypełnić przykazanie Chrystusowe: „aby wszyscy byli jedno”.

5. I z Rzymu na Ojczyznę łono prowadziła Biskupów naszych Pani Jasnogórska w obrazie, pobłogosławionym przez Ojca św. Dążyła z nami, aby rozpocząć swoją wędrówkę „Nawiedzenia” i patronować pracy przygotowawczej Narodu na Tysiąclecie Chrześcijaństwa Polski.

Od wieków Naród wędrował na Jasną Górę Zwycięstwa, patrzył wiernie w dobre oczy swej Matki i rozpoznawał w Jej dziewiczym obliczu — Syna Bożego. Od dziś rozpoczyna się w Polsce rewizyta, nawiedzenie świątyń całej Polski, „ingres” Maryi w codzienne życie nasze. Przecież przyrzekliśmy Jej tak je odmienić, przez wykonanie Ślubów Jasnogórskich, by odnowiło się oblicze ziemi polskiej.

Zachętą dla nas będzie upomnienie wielkiego Rodaka naszego, Stanisława Kardynała Hozjusza, Biskupa tej Warmii, która dziś powróciła w granice odnowionej Polski. Przed czterema wiekami był na Zatybrzu naszym poprzednikiem, a dziś spoczywa w tej świątyni. Marmury pomnika wołają do Polaków słowami mężnego pogromcy herezji: „Nie jest katolikiem, kto odstępuje w nauce wiary od Kościoła Rzymskiego”. Nieustraszonego to obrońcę czystości Wiary, zwłaszcza na Soborze Trydenckim, któremu z woli Piusa IV przewodniczył wielki Biskup Warmii. Jak ongiś i dziś, z księgi kamiennej pomnika mówi do nas: „Tak pisałem do Was o tych, którzy Was uodwadzą”.

Warmia ciągnie zawsze do Rzymu przez Biskupów polskich. Naród Polski patrzy ku Rzymowi, ku łacińskiej kulturze zachodniej, oczyma Kościoła. Moc Narodu, jego wytrzymałość w wiekowej walce z błędami tłumaczy się tym, że Polska jest ochrzczona w obrządku łacińskim, że jest przez Kościół Rzymski związana z kulturą zachodnią i bierze w niej czynny udział. Umieliśmy zawsze odróżniać ziarno od plew i dlatego nie poddaliśmy się nigdy żadnym herezjom. Ewangelii Chrystusowej dochowaliśmy wierności dotąd i zawsze dochowamy na progu Tysiąclecia Chrześcijaństwa Narodu.

Wiemy, że niełatwa jest droga Wierności Bogu. I dlatego, w tym pierwszym szczególnie roku Wielkiej Nowenny przygotowawczej do Tysiąclecia Chrześcijaństwa, za program wyjątkowej pracy przyjęliśmy sobie walkę „o dochowanie wierności Bogu, Krzyżowi i Ewangelii, Kościołowi świętemu i Jego Pasterzom, Ojczyźnie naszej, świętej Chrześcijańskiej Przedniej Straży”.

Niejedną pokusę wypadnie w sobie pokonać, nieraz podźwignąć się z opieszałości, z bezwoli, ze zniechęcenia i zwątpienia; nieraz wypadnie zapomnieć o sobie dla wspólnego dobra Katolickiej Ojczyzny.

A zwłaszcza trzeba będzie czuwać nad tym, aby najświętsze prawa dzieci i młodzieży naszej do Boga-Ojca, do wychowania religijnego, do wolności sumienia były uszanowane. Rodzice katolicy czuwać będą nad tym, pod ciężką odpowiedzialnością w sumieniu, by w tych szkołach, w których uczą się ich dzieci, nauka religii znalazła należne sobie miejsce. Przecież ich opieszałość może ukrzywdzić nie tylko ich własne dzieci, ale też i dzieci innych rodziców katolickich. Niech pamiętają na testament Wielkiego Rodaka naszego, Biskupa Warmińskiego, wypisany na kamieniu pomnika Zatybrzańskiego. Jednoczył on ziemię ojczyzną przez jedność w wierze katolickiej.

Na zakończenie pragnęlibyśmy, Najmilsi Rodacy, podzielić się z Wami jednym jeszcze miłym wrażeniem. Dokądkolwiek skierowaliśmy kroki nasze, wszędzie spotykaliśmy się z wielką życzliwością narodów bratnich, katolickich. Od bram Stolicy katolickiej Austrii, która nigdy nie przestała być wdzięczną Polsce za odsiecz wiedeńską, poprzez Tarvisio do dalekich Syrakuz, na Sycylii, gdzie składaliśmy hołd Matce Bożej płaczącej, nie wyłączając nawet rozległej nawy Bazyliki Piotrowej na Watykanie, imię Polski było wykrzykiwane tak często i z takim zachwytem. Zapewne jest to owoc tej wspólnoty religijnej, która wiąże różne Narody w Kościele. Zapewne jest to też owoc tej Krwi żołnierzy polskich, która wołała do nas z tyłu cmentarzy, które w drodze odwiedziliśmy, na włoskiej ziemi. Żywa sympatia ludu włoskiego, tak gorąca, jak kraterzy Etny, świadczy o tym, że ludzkość cała staje się bliską sobie w ramionach wspólnej Matki Kościoła. Prawdziwie, „jeśli cierpi jeden członek, wszystkie członki z nim cierpią, a jeśli jeden członek czci doznaje, wszystkie członki się z nim radują”. (Kor. 12, 26). Szczególnie popularna stała się Polska w całym

świecie, na ustach wszystkich z powodu niezłomnej wiary ludu polskiego, w czasie prześladowań Kościoła w latach minionych. Usta milionów powtarzały wtedy modlitwę do Ojca Narodów za Polskę w tylu różnych językach. A dziś radują się z tego, że Bóg pozwolił nam oderchnąć nieco. Ileż to razy byliśmy zatrzymywani z radością przez przygodnie spotkanych turystów, wędrowców, by usłyszeć słowa radości z uwolnienia, słowa nadziei na lepszą przyszłość. Raz jeszcze okazuje się być prawdą, że Kościół przyniósł chwały Polsce nawet wtedy, gdy sam cierpi.

Przedstawiciel Ojca św. w swoim przemówieniu, podczas uroczystości wręczenia nam odznaki kardynalskiej na sali Domu św. Stanisława w Rzymie, powiedział: „Polska należy do całego świata”. Właśnie i dzięki Kościołowi Świętemu. I dlatego chce Ona pozostać w tej rodzinie, świadoma swych praw, swego miejsca i swego zadania dziejowego, które jest nam wyznaczone przez Ojca Narodów.

Żegnając Biskupów naszych, wypowiedzianymi po polsku słowami „Pochwalonego”, Ojciec św. pozwolił nam udzielić jednorazowo Wiernemu Ludowi odpustu zupełnego pod zwykłymi warunkami. Przyjmijcie Najlepsze Dzieci Boże, Bracia i Siostry, nasze podziękowanie za gorącą modlitwę, jaką byliśmy wspierani w drodze naszej, do Stolicy Chrześcijaństwa, aby ujrzeć Piotra w Piusie. Pochylcie Wasze głowy, otwórzcie swe serca, będziemy Wam błogosławili.

Warszawa, dnia 19 czerwca 1957 r.

† **Stefan Kardynał Wyszyński**
PRYMAS POLSKI

List powyższy odczytany był we wszystkich kościołach Diecezji w niedzielę, dnia 4 lipca 1957 r.

Z ORDYNARIATU

47.

Program pracy duszpasterskiej w pierwszym roku wielkiej Nowenny przed Millenium.

Gdy już mamy poza sobą okres przygotowawczy pracy przed »Millenium«, zakończony ślubowaniem Ludu Bożego w parafiach całej Polski, musimy podziękować Ojcu Miłosierdzia i wszelkiego pocieszenia wdzięcznym sercem za obfite łaski, których przez Królową świata i Królową Polski doznaliśmy. Te łaski, udzielone Ludowi Bożemu, tak nas zaskoczyły, że teraz dopiero widzimy lepiej jak niepełny był nasz wysiłek i wiara w owocność programowej pracy. Zarówno dzień 26 sierpnia ub. roku, jak i dzień 5 maja br. przeszły nasze naj-

śmielsze oczekiwania. Dlatego to pragniemy z żywszą wiarą i gorliwością stanąć do pracy w tym pierwszym roku Wielkiej Nowenny, aby praca Duchowieństwa Ludu Bożego przyniosła pełny owoc Narodowi Katolickiemu, zbliżającemu się szybko do Tysiąclecia swojego Chrześcijaństwa.

W tym celu Komisja Duszpasterska Episkopatu w połączeniu z Komisją Maryjną Millenium opracowała program pracy duszpasterskiej w Pierwszym Roku Wielkiej Nowenny, przyjęty przez Konferencję Episkopatu, jako obowiązujący w całej Polsce. Program ten podajemy do wiadomości Duchowieństwa naszej Diecezji.

Informacje wprowadzające

Do obchodu 1000-lecia chrztu Polski (Millenium Religijno-Kościelne Narodu) Kościół przygotowuje się przez wypełnienie odnowionych i zaktualizowanych ślubów Jana Kazimierza,

Rok wstępny mamy już poza sobą. Dwa jego wielkie akty to: 1. Śluby Jasnogórskie 26. VIII. 1956 r. i 2. Ponowienie tych Ślubowań w parafiach całej Polski w niedzielę, 5 maja br.

Następne lata Wielkiej Nowenny, z których każdy trwa od 3 maja do 3 maja następnego roku, poświęcimy realizacji głównych myśli rotacji ślubowania, aby na rok 1966 stawić Bogu Naród Polski odnowiony w swym chrześcijaństwie.

I. Rok pracy duszpasterskiej (1957/58) poświęcimy realizacji hasła: »Przyrzekamy wierność Bogu, Krzyżowi i Ewangelii, Kościołowi i Jego Pasterzom«.

II. Rok 1958–59 uwzględni hasło: »Przyrzekamy żyć w łasce uświęcającej bez grzechu ciężkiego«.

III. Rok 1959–60 będzie poświęcony hasłu: »Przyrzekamy stać na straży budzącego się życia«.

IV. Rok 1960–61 będzie powiązany z hasłem: »Przyrzekamy wierność małżeńską«.

V. Rok 1961–62 realizuje hasło: »Przyrzekamy świętość ogniska domowego«.

VI. Rok 1962–63 wiążemy z hasłem: »Przyrzekamy wychować młode pokolenie w wierności Bogu i Kościołowi«.

VII. Rok 1963–64 poświęcimy hasłu: »Przyrzekamy pielęgnować sprawiedliwość i miłość społeczną«.

VIII. Rok 1964–65 położy nacisk na hasło: »Przyrzekamy walczyć z wadami narodowymi – zdobywać cnoty«.

IX. Rok 1965–66 będzie związany z hasłem: »Przyrzekamy szerzyć cześć i nabożeństwo do Matki Bożej«.

Okres ten układa się w przedziwną »Wielką Nowennę«, podobną do trwania Matki Bożej i Apostołów w Wieczerniku w oczekiwaniu na Zesłanie Ducha Świętego.

W każdym roku dnia 3 maja, jeśli to będzie niedziela, lub w najbliższą niedzielę po 3 maja, parafie odnowią ślubowanie. Dnia 26. VIII. na Jasnej Górze czynią to pielgrzymki, przedstawiciele Narodu oraz Episkopatu z Prymasem na czele.

Pierwszy Rok Wielkiej Nowenny

(3. V. 1957 – 3. V. 1958)

Zaczynamy jakby od początku, od tego co praojcom naszym, poganom, przynieśli misjonarze z zachodu i z południa. Część z nas bowiem murzeje w bylejakim chrześcijaństwie. Stosunkowo niewielka jest grupa chrześcijan pełnych, twórczych, apostołskich. Choć pewnych zadań w pełni nie osiągnęliśmy, to przecież wiemy, że chrześcijaństwo jest zdolne wciąż zaczynać od nowa, gdyż Chrystus jest Ojcem przyszłego, nowego wieku. Prostota i oczywistość tegorocznego hasła nie może nam sugerować, że nałożone przez nie zadania zostały już wykonane. Do spraw chrztu, wiary, przynależności do Kościoła, do życia w Kościele naszych braci zapisanych w wyznaniowych księgach Kościoła, mamy podejść z duchem braterskiego apostołstwa pierwszych chrześcijan.

I. Synteza zamierzonego osiągnięcia:

1. Pogłębić w duszach Polaków świadomość, że jesteśmy z historycznej tradycji i z istoty tworzywa duchowego narodem chrześcijańskim. Inym być nie umiemy.

2. Oczyścić i pogłębić te rysy i cechy naszego życia religijnego, które przemawiają do oczu i uszu ludzi, także i nawiedzających nasz kraj cudzoziemców, pokazując wszystkim, że jesteśmy narodem chrześcijańskim.

3. Uzdolnić Naród do apostołskiego objawiania swego chrześcijańskiego oblicza, a do ścierania i usuwania czy zniekształcenia rysów chrześcijaństwa, powodowanych przez grzech.

II. Formami działania będą:

1. Nauczanie parafialne, zgodnie z hasłem I Roku Nowenny.
2. Duszpasterstwo liturgiczne.
3. Duszpasterstwo stanowe.
4. Katechizacja rodzinna, parafialna, szkolna.

5. Pielgrzymki, zjazdy.

6. Prace szczególne.

1. Nauczanie parafialne

Kazania niedzielne. Przynoszą je: Biblioteka Kaznodziejska z Poznania i Ambona Współczesna z Kielc.

Rozpracowują one hasło tegoroczne pod względem treści myślowej i zastosowania w życiu. Kazania niedzielne, związane z hasłami rocznymi, realizującymi wypełnienie ślubowań są obowiązujące.

Święcenie pierwszych sobót miesiąca. Katolików uczęszczających na nabożeństwa pierwszych sobót, zachęcić do »Apostolstwa modlitwy i umartwienia«, rozumiejących dobrze myślową treść tegorocznego hasła i wspierających pracę kapłanów. Apostolstwo to obejmuje szczególnie siostry zakonne i chorych.

Święta Matki Bożej. Urządzać je przede wszystkim trzeba jako uroczystości kobiecy, nad których odrodzeniem chrześcijańskim w tym roku szczególnie pracujemy. Kobietom wskażemy, że muszą mieć ideały jak Matka Boża, że muszą składać ofiary i natrudzić się w życiu. Inaczej nie spełnią zadania żony, matki, pielęgniarki, żywicielki. W kazaniach pokażemy, jak Matka Boża służyła Bogu, Ewangelii i Kościołowi.

Czytanki majowe i październikowe. Czytanki majowe pomagały nam pojąć treść ślubowań w ramach wiary, Kościoła i życia, Październikowe przyniosą wizerunki Polaków, dawnych i współczesnych, dobrych chrześcijan.

Misje parafialne. Do zasadniczych celów misji włączamy tematy i pouczenia, związane z wypełnieniem tegorocznego hasła. To samo obowiązuje w ramach rekolekcji wielkopostnych w roku 1958 oraz innych przeżyć religijnych, gromadzących dużo wiernych.

Duszpasterstwo okresowe i okazyjne wykorzysta liczne gromadzenie się wiernych na odpusty parafialne, 40-godzinne nabożeństwo, a nawet prymicje i jubileusze do omówienia niżej podanych tematów w ramach duszpasterstwa stanowego i liturgicznego. Dochodzą tu wizytacje i nawiedziny biskupie parafii oraz kościołów. Zacznie się »Nawiedzanie Maryi« w parafiach przez kopię Jej obrazu, pobłogosławionego przez Ojca św. Piusa XII.

2. Duszpasterstwo liturgiczne

Sakrament Chrztu św. Staramy się wiernym wskazać, że chrześcijanami stajemy się nie przez zapisanie do wyznaniowych ksiąg Kościoła, lecz przez wszczepienie w Kościół — Mistyczne Ciało Chrystusa. Czyni to Chrzest św., sakrament

istniejący w wielu polskich duszach martwo. Jest to przyczyna mało skutecznego przyjmowania innych sakramentów. Trzeba ożywić obrzęd chrztu dziecka w Polsce.

Konsekracja Kościołów. Kapłani poczynią przygotowania do konsekracji kościołów. Wypada, by na rok 1966 kościoły otrzymały »swoją chrzest«.

Chrzcielnica. Należy sprawić chrzcielnice do kościołów, które ich nie mają, a lepiej umieścić wiele chrzcielnic w kościołach dając im miejsce widoczne, godne i dogodne, by wierni obserwowali obrzęd chrztu.

Uświęcenie życia i pracy wiernych. Szukając natchnienia w Rytuale i zwyczajach liturgicznych duszpasterstwa staramy się uświęcać doczesność, czyli życie i prace wiernych, a jednocześnie obliczu Polski nadajemy rysy chrześcijańskie.

W duszpasterstwie liturgicznym dążymy by katolicy:

- a) Cenili sobie przynależność do Kościoła przez Chrzest św.
- b) Dążyli do ochrzczenia dzieci polskich (likwidacja opóźnień i zaniedbań chrztów). To zadanie najbliższej kolędy dla kapłanów.
- c) Wykazywali większą odwagę w wyznawaniu Boga w miejscach publicznych. Chodzi tu o chrześcijańskie powitanie, uchylenie nakrycia głowy przed kościołem itp.
- d) Pilnie święcili dzień świąteczny.

3. Duszpasterstwo stanowe

Na nabożeństwach stanowych przedłożymy następujące zadania wiernym:

1. Mężczyźni — Ojcowie:

Zaznaczą chrześcijaństwo Narodu przez zgłoszenie dzieci na naukę religii w szkole. Będą w domu przypominać dzieciom obowiązek katechizacji.

Pokryją kosztą nabycia krzyża, podręczników do nauki religii, modlitewników, różańców oraz prenumeraty gazety katolickiej. Oszczędność trzeba zrobić na wydatkach zbędnych, np. na papierosy i alkohol.

Wezmą na siebie odpowiedzialność za katolickie przeżycie dnia świątecznego w rodzinie (spoczynek od pracy, udział we Mszy św., godzenie tego z wczasami niedzielnymi).

Twarz Narodu obetrą z brudu pijaństwa.

Śmielej uczestniczyć będą w procesjach i śpiewie religijnym.

2. Kobiety — Matki, Dziewczęta. Wśród nawału potrzeb religijno-moralnych nasuwa się konieczność wyraźniejszej w tym roku pracy nad odrodzeniem religijno-moralnym kobiet. Planuje się w niedzielę 15 września ogólnopolską pielgrzymkę

kobiet na Jasną Górę. Tegoroczne wykłady Uniwersyteckie dla Duchowieństwa na KUL-u od 27 do 29 VIII. będą poświęcone problemowi odrodzenia kobiety przez duszpasterstwo polskie. Swą wierność Bogu, Krzyżowi, Ewangelii, Kościołowi i Jego Pasterzom kobiety okażą:

Wysiłkiem dźwignięcia pewnej części swych sióstr z rozwiązłości, uprawianej poza małżeństwem i w małżeństwie, a jeszcze większej grupy kobiet z nastroju coraz bardziej okazywanego seksualizmu.

Współdziałaniem z mężem nad zapisaniem dzieci na naukę wiary w szkole.

Opieką nad religijnym życiem dziecka w domu i parafii.

Współpracą z dziećmi nad upowszechnieniem pozdrowienia chrześcijańskiego.

3. Młodzież akademicka. Zadba o swą sylwetkę zewnętrzną i sposób życia; dbałość o ubiór, kulturę bycia w miejscach publicznych, szlachetność, wyrazistość zewnętrznych znaków chrześcijaństwa (medalik, krzyżyk, pozdrowienie chrześcijańskie, cześć zewnętrzna dla świętości religijnych), wyraziste skupienie się około kościoła akademickiego i duszpasterstwa akademickiego.

4. Młodzież ucząca się i pracująca. Zadba o codzienną modlitwę także i w szkole, będzie pilnie uczęszczać na szkolną naukę wiary, a pracująca — na nabożeństwa stałowe. Postara się o regularny udział we Mszy św. niedzielnej. Uszlachetni swój sposób zachowania się na miejscach publicznych.

5. Upowszechnią jeszcze bardziej pozdrowienie chrześcijańskie.

6. Pracownicy Służby Zdrowia. Dbać będą o ułatwienie religijnej posługi dla chorych przez kapłanów. Odnowią religijny szacunek zwłok.

4. Katechizacja rodzinna, parafialna, szkolna

Uwzględnią one tegoroczne hasło. Uczynią to katecheci i rodzice, którzy mają być odbiorcami tegorocznej pracy duszpasterskiej i przekazywać ją dzieciom.

5. Pielgrzymki i zjazdy

Diecezja i parafie zorganizują pielgrzymki na Jasną Górę i do miejsc pielgrzymkowych diecezjalnych. Pożądane są pielgrzymki stałowe. Obejmować nimi wiernych, którzy jeszcze na Jasnej Górze nie byli.

6. Prace szczególne

W adwencie trzeba zacząć akcję zaopatrywania wiernych w tekst ewangelii. Czytać ewangelię po niesporach, szkolić

wiernych w indywidualnym czytaniu Pisma św. Urządzić konkursy, zwłaszcza dzieci i młodzieży w czytaniu ewangelii.

W wielkim Poście należy urządzić dla każdego stanu kościelną procesję z domowymi krzyżami (Pasyjkami) w rękę. Przed tym trzeba ułatwić wiernym kupno krzyżów, (urządzić zbiorowe poświęcenie) do domów. Trzeba pokierować akcją stawiania lub odnowienia krzyżów (np. upadłych) przydrożnych, na cmentarzach. Upowszechnimy też zwyczaj żegnania się przed i po jedzeniu, przed podróżą. Przyda się poprawić dokładność żegnania się.

W święto Chrystusa Króla i w Wielki Piątek upowszechniamy przez dzieci i młodzież pozdrowienie katolickie.

W Wielki Piątek dla katolików Polski o godz. 15 urządzamy moment skupienia i przeżegnania się dla uczczenia zbawczej śmierci Chrystusa. Czyni to każdy katolik na miejscu, w którym się znajduje o tej porze.

Wierność Kościołowi i Jego Pasterzom, kierujemy pod adresem Ojca św., Biskupa Diecezjalnego i Proboszcza. Uczynimy to w święto papieskie, 29 VI., w rocznicę prekonizacji biskupa, w rocznicę konsekracji kościoła parafialnego. Wyrażamy szacunek i posłuszeństwo. Apelujemy do Ludu o posłuszeństwo decyzjom Biskupa, dotyczącym się przeniesień kapłanów na nowe stanowiska, w wypadku tworzenia parafii, zmiany granic parafii. Prosimy wiernych o ciągłą modlitwę za duchownych, za Seminarium. Organizujemy parafialne modły za kapłanów. Można ustalić dla wiernych małą dodatkową ofiarę roczną na cele kościelne diecezji.

III. Uwagi wykonawcze

1. Arcypasterz diecezji prowadzi pracę realizacji Słubów Jasnogórskich przez Kurialny Wydział Duszpasterstwa, przy współdziałaniu Maryjnego Referenta, i dlatego zarządzenia odpowiednich referatów należy wykonywać z całą dokładnością, jako wyraz osobistej woli Naszej.

2. Wydział Duszpasterstwa przepracuje niniejszy program z Księżmi Dziekanami na ich konferencji. Z kolei Księża Dziekani przeniosą wyniki swej konferencji na konferencje dekanalne.

3. Niniejszy program ma być dokładnie znany Duchowieństwu diecezjalnemu i zakonnemu, zakonnikom, katechetom i katechetkom, organistom, a w odpowiednich punktach i ludowi wiernemu.

4. Wydział Duszpasterstwa Kurii będzie zasiliał wykonywanie programu pracy materiałami pomocniczymi. Należy rozprowadzać afisze, jakich dostarczy Jasna Góra bezpośrednio,

albo przez Wydział Duszpasterstwa. Najpierw trzeba zaopatrzyć parafie w teksty hasel rocznej pracy. W dalszym ciągu trzeba rozpowszechniać teksty ślubowań, przygotować je na tegoroczną wizytę pasterską (kolędę).

5. Pracę duchową należy wesprzeć lekturą książek z biblioteki parafialnej (oto dobry moment odnowienia bibliotek parafialnych), urządzeniem czytelnii parafialnych (prasa katolicka przynosi pouczenia związane z wykonaniem ślubów). Dzieci i młodzież skorzysta wiele z filmów, przedstawień i akademii, związanych z wykonaniem hasła rocznego.

6. W niedzielę 25.VIII. 1957 r. parafie połączą się duchowo z Jasną Górą, gdzie nazajutrz (26.VIII.) Przedstawiciele Episkopatu oraz obecni tam pielgrzymi odnowią w pierwszą rocznicę Ślubowania Jasnogórskie. Każda diecezja weźmie udział w tej uroczystości przez delegację Księży Dziekanów.

IV. Apel do Duchowieństwa

Duchowieństwo nasze przygotowało już 2 akty Dziesięciolecia Millenium: Ślubowanie i ich odnowienie w parafiach. Wspaniały był akt pierwszy, lecz oczekiwania Konfratrów, przeszedł akt drugi. Wtedy wielu z nas powiedziało: »To jest dzieło Boże«. Duchowieństwo nabrało zaufania do przedstawianych mu programów pracy. Można żywić zaufanie, że gdy Confratres na rekolekcjach kapłańskich i na konferencjach dekanalnych (przez tematy nauk duchowych i referatów) odnowią swój stosunek do Boga, Krzyża i Ewangelii, do Kościoła i Ojca św. oraz Biskupów, to następnie dokonają tego dzieła w sercach wiernych.

Wobec widocznych owoców pracy naszej na chwałę Trójcy św. przez Królową Polski, zachęty nasze do dalszej pracy są zbędne. Pozostaje nam błogosławieństwo nasze arcy-pasterskie, którego z serca udzielamy całej Diecezji.

Siedlce w sierpniu 1957 r.

† Ignacy bp

48.

Tematy kazań w pierwszym roku Nowenny przed Millenium Chrztu Polski.

Temat roczny:

»Ślubujemy wierność Bogu, Ewangelii, Krzyżowi, Kościołowi i Jego Pasterzom«.

Rozłożenie materiału:

Okres I — Ślubujemy wierność Kościołowi.

Od niedzieli po Wniebowstąpieniu (2.VI) do niedzieli VII

po Zesłaniu Ducha św. (28.VII).

Czerwiec—lipiec: 10 kazań.

Okres II — Ślubujemy wierność Bogu.

Od niedzieli VIII po Zesłaniu Ducha św. (4.VIII) do niedzieli XXII po Zesłaniu Ducha św. (10.XI).

Sierpień — wrzesień — październik — połowa listopada: 15 kazań.

Okres III — Ślubujemy wierność Ewangelii.

Od niedzieli XXIII po Zesłaniu Ducha św. (17.XI) do niedzieli III po Objawieniu Pańskim (26.I)

Połowa listopada — grudzień — styczeń: 15 kazań.

Okres IV — Ślubujemy wierność Krzyżowi.

Od niedzieli Siedemdziesiątnicy (2.II) do niedzieli Męki Pańskiej (23.III).

Luty — marzec: 8 kazań.

Okres V — Ślubujemy wierność Pasterzom Kościoła.

Od Wielkanocy (6.IV) do niedzieli III (27.IV) po W. Nocy. Kwiecień: 5 kazań.

Uzasadnienie rozkładu materiału

1. Podział ten umożliwia jak najdalej idące zharmonizowanie tematyki kazań z rokiem liturgicznym.

2. Rozpoczęcie od wierności wobec Kościoła ma głębokie uzasadnienie psychologiczne i dogmatyczne:

a) rozpoczynamy od realnego faktu przez wszystkich słuchaczy uznanego: faktu przynależności do Kościoła. Wierność Bogu, Kościołowi, Ewangelii — jest konsekwencją Chrztu św. — czyli naszej przynależności do Kościoła.

b) Boga, Ewangelię, Krzyż — poznajemy i otrzymujemy w Kościele i przez Kościół,

OKRES I.

Ślubujemy wierność Kościołowi.

1. Niedziela po Wniebowstąpieniu Pańskim.

Temat kazania: Nasz stosunek do Kościoła.

Nawiązanie do liturgii; Ewangelia. »Gdy przyjdzie Poczyszciciel — On świadectwo dawać będzie.. I wy świadectwo dawać będziecie«.

Treść:

a) Nasz temat roczny: wierność Bogu — Ewangelii — Krzyżowi — Kościołowi i Jego Pasterzom.

Zaczynamy od Kościoła.

b) Dlaczego? Bo nic nie wiedzielibyśmy o Bogu, Ewangelii, Krzyżu i kościele — gdyby Duch św. nie dawał świadectwa w Kościele i przez Kościół (Ewangelia).

c) Stwierdzenie: jesteśmy członkami Kościoła. W Kościele »żyjemy i ruszamy się i jesteśmy« od dzieciństwa. Nie negujemy przynależności do Kościoła — chcemy w nim być.

d) Czy jednak rozumiemy, co to znaczy należeć do Kościoła? Przykłady niewłaściwego, stosunku do Kościoła (katolicy z metryki — z tradycji i przyzwyczajenia — oziębli i obojętni — martwi i mający »pretensje« do Kościoła). Rachunek sumienia.

e) Przykłady pozytywne właściwego stosunku do Kościoła. Naszkicowanie ideału. Wzbudzenie tęsknoty ku niemu. Zapowiedź rozwinięcia w następnych kazaniach.

2. Zesłanie Ducha Świętego (9.VI.)

Temat kazania: Duch Święty tworzy Kościół,

Nawiązanie do liturgii: Całe święto.

Treść:

a) Zesłanie Ducha Świętego — narodziny Kościoła.

b) Kościół — społeczność w Duchu Świętym (ujęcie istoty Kościoła od strony Ducha Świętego).

c) O martwych i żywych członkach Kościoła. Przynależność do ciała i do duszy Kościoła.

3. Uroczystość Trójcy Przenajświętszej (16.VI.)

Temat kazania: Chrzest podstawą przynależności do Kościoła.

(Nasze »wyszczepienie« w Kościół)

Nawiązanie do liturgii: Ewangelia. »Idąc tedy nauczajcie wszystkie narody, chrzcząc je.«

Treść:

a) Istota, skutki Chrztu św.

b) Konsekwencją Chrztu św. jest obowiązek wierności wobec Kościoła. (Tak, jak konsekwencją narodzenia się jest obowiązek wobec narodu).

Przymierze Chrztu św.

c) Chrzest narodu — obowiązek wierności narodu wobec Kościoła. Polonia semper fidelis.

4. Niedziela w oktawie Bożego Ciała (23.VI.)

Temat kazania: Kościół — Mistyczne Ciało Chrystusa.

Nawiązanie do liturgii: Uroczystość i oktawa Bożego Ciała.

Treść:

a) Obecność Chrystusa w Kościele — zwłaszcza w Eucharystii (Oto ja jestem z wami po wszystkie dni...).

Kościół — dalej żyjący Chrystus.

b) Należność do Kościoła — być w Chrystusie. Kościół wsczepia nas w Chrystusa.

c) Istota i konsekwencje nauki o Mistycznym Ciele Chrystusa.

5. Uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła (29.VI.)

Temat kazania: Ubi Petrus — ibi Ecclesia.

Nawiązanie do liturgii: Samo święto.

Treść:

a) Kościół nierozłączny od Piotra — Papieża, bo Piotr Papież — to Chrystus.

b) Wierność Kościołowi — wierność Stolicy Apostolskiej.

6. Niedziela w Oktawie Najsw. Serca Jezusowego (30.VI.)

Temat kazania: Katolik wobec odpadłych od Kościoła.

Nawiązanie do liturgii: Ewangelia o zgubionej owcy.

Treść:

a) Zgubione owce Kościoła (schizmatycy, heretycy, niewierzący — ochrzczeni).

b) Niewłaściwy i właściwy stosunek katolika do owiec zgubionych (Interficite errores — diligite homines).

c) Obowiązek szukania zgubionych owiec — obowiązek apostołstwa (przykład: O. Kolbe).

7. Niedziela IV po Zesłaniu Ducha Św. (1.VII.)

Temat kazania: Kościół Nauczycielem prawdy.

Nawiązanie do liturgii: Ewangelia — Pan Jezus naucza z łodzi.

Treść:

a) Społeczność Kościoła — społeczność wierzących w jeden zespół prawd objawionych. Kto jest poza wiarą — jest poza Kościołem (Pojęcie herezji).

b) W kościele naucza Chrystus i Duch Święty, dlatego musimy wierzyć.

(Istota urzędu nauczycielskiego Kościoła).

c) Rachunek sumienia: — fałszywa postawa katolików wobec nauczania Kościoła. — Być wiernym Kościołowi — słuchać nauki Chrystusa, który naucza z łodzi — Kościoła.

8. Niedziela V po Zesłaniu Ducha Świętego (14.VII).
Temat kazania: Kościół — społeczność w miłości.

Nawiązanie do liturgii: Ewangelia o miłości bliźniego.

Treść;

a) Objawienie nowej miłości w Ewangeliach. Słowa Chrystusa (przykazanie nowe daję wam... Po tym poznają...).

Pierwsza gmina chrześcijańska.

b) Być wiernym Kościołowi — trwać w miłości.

c) Uzasadnienie obowiązku miłości z istoty Kościoła (Mistyczne Ciało).

d) Rachunek sumienia.

9. Niedziela VI po Zesłaniu Ducha Św. (21.VII).

Temat kazania: Kościół — społeczność sakramentalna i wi-
dzialna.

Nawiązanie do liturgii: Lekcja o chrzcie św. — Ewangelia
o rozmnożeniu chleba.

Treść;

a) Zewnętrzna organizacja Kościoła, sakramenta — ka-
mieniem obrazu dla wielu.

b) Uzasadnienie konieczności i pożytku zewnętrznych rze-
czy — sakramentów.

c) Być wiernym Kościołowi — uczestniczyć w sakramen-
tach św.

10. Niedziela VII po Zesłaniu Ducha Św. (28.VII).

Temat kazania: Kościół — społecznością »świętych«.

Nawiązanie do liturgii: Ewangelia: »Nie każdy, który mó-
wi Panie, Panie...«

Treść;

a) Rekapitulacja całego cyklu kazań.

b) Synteza: życie w Kościele — życie święte, życie w ła-
sce, życie w woli Bożej, życie bez grzechu.

c) Ostrzeżenie: nie uspakajacie się: jestem katolikiem (»je-
steśmy synami Abrahama«).

Kiedy możemy usłyszeć: »Zaprawdę powiadam wam, że
was nigdy nie znał«.

OKRES II.

Ślubujemy wierność Bogu.

Od niedzieli VIII po Zesłaniu Ducha Św. do niedzieli XXII
po Zesłaniu Ducha Św.

1. Niedziela VIII po Zesłaniu Ducha Św. (4.VIII).

Temat: Wiara w Boga — Stwórcę.

Lekcja: »Nie otrzymaliście bowiem Ducha niewoli, abyście
się znów lękali, lecz otrzymaliście Ducha synostwa, w których
wołamy: »Abba — Ojczel!«.

Ewang.; św. Łk. 16 »Co ja pocznę, gdy Pan mój odbierze
mi władarstwo?«.

Treść:

1) Bóg jest Ojcem wszystkich ludzi a więc i moim ojcem.

2) Moje życie jest darem Bożym — a nie wynikiem samo-
rodztwa.

Cel: Spoglądaj na świat i życie z wiarą w Boga jak Ma-
ryja Panna.

2. Niedziela IX po Zesłaniu Ducha Św. (11.VIII).

Temat: Pan Bóg jest naszym najlepszym Ojcem.

Introit: »Oto Bóg wspomaga mnie: Pan jest obrońcą ży-
cia mego«.

Lekcja: »Ani nie szemrajcie, jak niektórzy spośród nich
(przeciw Bogu) szemrali i zginęli przez niszczyciela«.

Ewang.: »Gdy się przybliżył Jezus do Jerozolimy, patrząc
na miasto, głośno nad nim zapłakał«.

Treść:

1) Bóg Ojciec troszczy się o makrokosmos i mikrokosmos.

2) Bóg Ojciec troszczy się o każdego z nas, albowiem
nie tylko dał nam życie, ale to życie zachowuje (Opatrzność
Boża)

Cel: Dziękuj Bogu Ojcu za opiekę Bożą, tak jak Maryja
dziękowała w Magnificat.

3. Wniebowzięcie N.M. Panny (15.VIII).

Temat: Maryja Wniebowzięta.

Introit: »Ukazał się znak wielki na niebie, Niewiasta oble-
czona w słońce i księżyc u Jej stóp«. Apok. 12.

Lekcja: Judyt 13 (»Błogosławionaś córko przez Pana, Boga
Najwyższego, ponad wszystkie niewiasty ziemi!«

Ewang. »Albowiem uczynił mi wielkie rzeczy wszech-
mocny, a imię Jego święte. (Łk. 14).

Treść:

1) Maryja Wniebowzięta jako Niepokalana — Matka Boga —
Współodkupicielka.

2) Wstępuj często myślami do nieba.

3) Myśli niech mają pokrycie w czynach.

Cel; Z myślą o niebie pójdziemy przez życie.

4. Niedziela X po Zesłaniu Ducha Św. (18.VIII).

Temat; Naszym wyrazem miłości do Boga — jest dobra modlitwa.

Introit; Ps. 54, 17. »Gdym wołam do Pana, wysłucha głosu mego«, Ps. 54, 2. »Wysłuchaj Boże modlitwę moją, a nie wzgardzaj błaganem moim. Nakłoń się ku mnie, a wysłuchaj mnie«.

Ewang.; Modlitwa faryzeusza i celnika.

Ofiarow.; Ps. 24, 1. »Do ciebie Panie podnoszę serce moje, Boże mój, Tobie ja ufam i nie zawstydzę się!«.

Treść:

1) Modlitwa myślna — medytacja

2) Modlitwa słowna.

3) Modlitwa liturgiczna.

Cel; Podnośmy często — podobnie jak Maryja serce do Boga — Ojca. Ona to czyniła jako dziewczę w świątyni, a przedewszystkim po Zwiastowaniu przez archanioła Gabriela.

5. Niedziela XII po Zesłaniu Ducha Św. (1.IX).

Temat; Miłość Boga Ojca nade wszystko.

Graduał; »Wielbić będę Pana każdego czasu: chwała Jego będzie zawsze na ustach moich«.

Ewang.; »Będziesz miłował Pana Boga Twego z całego serca twego, z całej duszy twojej i ze wszystkich sił twoich i ze wszystkiej myśli twojej«. Łk. 10, 33.

Treść:

Kochać Pana Boga znaczy:

1) często myśleć o Bogu,

2) często rozmawiać z Bogiem,

3) wszystko znosić z miłości do Boga,

4) raczej umrzeć niż zgrzeszyć,

5) wypełniać wolę Bożą. Maryja okazuje miłość w słowach: »Oto ja służebnica Pańska«.

Cel; Często obudzaj akt strzelisty miłości do P. Boga.

6. Niedziela XIII po Zesłaniu Ducha Św. (8.IX).

Narodzenie Najśw. Maryi Panny.

Temat; Okazuj wdzięczność P. Bogu za Narodzenie Matki Boga — Maryi.

Introit; »Witaj święta Rodzicielko, która zrodziłaś Tego, co niebem i ziemią rządzi po wszystkie wieki«.

Lekcja; »Od wieków jestem ustanowiona...«.

Ewang.; z 13 niedziel. — Pan Jezus do trędowatego, który dziękował za uzdrowienie: »Wstań, idź bo wiara twoja uzdrowiła cię«.

Treść:

1) Niestety tylko jeden trędowaty z dziesięciu okazał P. Jezusowi wdzięczność za cudowne uzdrowienie.

2) Narodzenie Maryi uzdrowiło tysiące dusz stojących pod Jej sztandarem.

3) Dziękujesz P. Bogu za wiele rzeczy, dziękuj i za przyjscie na świat Maryi.

Cel; Dochowuj wierności Bogu — podobnie jak Maryja — od lat młodości swojej.

7. Niedziela XIV po Zesłaniu Ducha Św. (15.IX).

Temat; Ufaj zawsze Bogu Ojcu, a szczególnie w chorobie i nieszczęściu.

Graduał; Ps. 117, 8. Lepiej jest ufać Panu, niż ufać człowiekowi.

Lekcja; »A którzy są Chrystusowi, ciało swe ukrzyżowali z namiętności i pożądlivości«. Gal. 5, 16.

Ewang.; Mat. 6, 23. Nie troszczyć się zbyt o utrzymanie doczesne.

Treść:

1) W życiu codziennym winniśmy pokładać ufność w Bogu

a) wszechmocnym,

b) dobrym,

c) wiernym.

2) Jeśli dobry Bóg Ojciec czuwa nad ptakami i liliami, o ileż więcej nad wiernym-swym ludem.

3) Owocem tej ufności będzie wzrost cnót.

4) Matka Boża Bolesna pełna ufności pokłada ją w Bogu, w życiu codziennym a szczególnie pod krzyżem.

Cel; Bądźmy wierni Bogu w cierpieniu.

8. Niedziela XV po Zesłaniu Ducha Św. (22.IX).

Temat; Panem życia i śmierci jest tylko P. Bóg,

Lekcja; Gal. 5, 25: »Co bowiem człowiek posieje, to i żąć będzie«.

Ewang.; Łk. 7, Pan Jezus wskrzesza młodzieńca z Naim,

Treść:

1) Pan Jezus przywraca życie młodzieńcowi z Naim.

2) Tylko Bóg będzie decydował o długości naszego życia.

3) Co wzięłeś od P. Boga — to musisz P. Bogu zwrócić.

4) Niech Bóg będzie naszym życiem,

Cel; Należy dobrze siać, by zbierać plony w godzinę śmierci.

9. Niedziela XVI po Zesłaniu Ducha św. (29.IX).

Temat: Wierność Bogu w dni Pańskie.

Introit: »Nakłoń Panie ucha Twego, a wysłuchaj mnie, bom Ci jest biedny i ubogi«.

Lekcja: Efez 3, 13. »Dlatego zginam kolana moje przed Ojcem Pana naszego Jezusa Chrystusa... aby Chrystus mieszkał w sercach waszych«.

Ewang.: Łk. 14: »Czy godzi się w sabat uzdrawiać?«

Treść:

- 1) P. Bóg wymaga czci dla Siebie w dni święte.
- 2) Wypoczynek i wczasy w służbie Bogu.
- 3) Ofiara Mszy św. pierwszym obowiązkiem człowieka »w dni Pańskie«.

Cel: w każdą niedzielę i w każde święto pełnić straż przy Jezusie jak Matka Jego przy krzyżu.

10. Niedziela XVII po Zesłaniu Ducha Św. (6. X)

Temat: Bóg Ojciec wzywa wszystkich ludzi do jedności w duchu.

Lekcja: Efez. 4. 1. »Starajcie się pilnie o to, abyście złączeni ze sobą węzłem pokoju zachowali jedność ducha«.

Ewang.: Mt. 22 »Będiesz miłował bliźniego twego, jak siebie samego«.

Treść:

Pan Bóg stwarza jedność.

- 1) w rodzinach,
- 2) w diecezjach i parafii,
- 3) w ojczyźnie.

Cel: Z Graduału Ps. 32, 12. »Szczęśliwy naród, którego Bogiem jest Pan« — a Królową Maryja.

11. Niedziela XVIII po Zesłaniu Ducha Św. (13.X.)

Temat: Bóg Ojciec każdemu odpuszcza grzechy, kto tylko Boga o to poprosi.

Ewangelia; Mt. 9, 8. »Ufaj synu, odpuszczają ci się grzechy twoje«.

Lekcja: 1. Kor. »W nim to (w Bogu) wzbogaciliśmy się we wszystko... On was wzmocni aż do końca, abyście byli bez winy w dzień przyjścia Pana naszego Jezusa Chrystusa«.

Treść:

- 1) Tylko Pan Bóg odpuszcza winy.
- 2) Samokrytyka jeszcze nie jest darowaniem win wobec Boga.

3) Nie samo wybawienie — ale odpuszczenie win przez Boga Ojca — jest konieczne.

Cel: Często pójść po przebaczenie do Ojca mojego, aby przez oczyszczenie stać się podobnym Maryi.

12. Niedziela XIX po Zesłaniu Ducha Św. (20.X.)

Temat: Obojętność niektórych ludzi wobec Boga - Ojca (indyferentyzm).

Lekcja; Ef. 4. »Bracia! Odnówcie w was ducha w myśli i obleczcie się w nowego człowieka«.

Ewang.: Mt. 22. Goście zaproszeni na ucztę przez króla nie przychodzą.

Treść:

1) Najgorsze zło XX w. indyferentyzm religijny — bezpostaciowość — bezbarwność religijna.

2) Wiek XX toleruje zło.

3) Ludzie znajdują rozmaite wymówki, by uchylić się od spełniania pewnych obowiązków względem Boga.

Cel: Tak, jak dla Maryi — nigdy Bóg nie będzie mi obojętny.

13. Niedziela XX po Zesłaniu Ducha Świętego (27.X.) Święto Chrystusa Króla.

Temat: Głęboka wiara w Boga Ojca i w Chrystusa Króla jest łaską i trzeba jej strzec jak oka w głowie.

Lekcja; Kol. 1. »Bracia! Dziękujemy Bogu Ojcu, że nas uczynił godnymi stać się uczestnikami dziedzictwa świętych w światłości«.

Ewang.; Jan 18 »Ja jestem królem«.

Treść:

Nasze obowiązki w Królestwie Chrystusowym na ziemi.

- 1) Znać i pogłębiać wiarę (Chrystusa).
- 2) Publicznie wyznawać wiarę — Chrystusa.
- 3) Bronić wiary
- 4) Zachować wiarę.
- 5) Głęboka wiara Maryi naszym wzorem.

Cel: Dobrze poznaj Boga Ojca i Syna Jego Chrystusa Króla i dobrze Mu służ jak Maryja.

14. Niedziela XXI po Zesłaniu Ducha Świętego (3.XI)

Temat: Nie wolno zaprzeczyć się Boga Ojca i Syna i Ducha Św.

Lekcja: »Weźmijcie przeto zbroję Bożą, abyście mogli stawić opór w złym dniu, a zaopatrzeni we wszystko dotrzymali pola (w walce).

Ewang.: Mt. 18. Niegodziwy sługa wypiera się swoją postawą zasad moralnych i Boga.

Treść:

Przyczynę utraty wiary — natury:

1) psychicznej, 2) intelektualnej, 3) moralnej.

Cel: Nigdy nie zaprę się publicznie P. Boga.

15. Niedziela XXII po Zesłaniu Ducha Świętego (10. XI)

Temat: Bóg w Trójcy jedyny jest sprawiedliwy.

Introit: Ps. 125. »Jeśli uważać będziesz na nieprawości, Panie, — Panie, któż się ostoł?«

Ewang.: Mt. 22. »Oddajcie więc, co jest cesarskiego cesarzowi, a co jest Bożego — Bogu!

Treść:

Pan Bóg sędzi nas:

1) Przez sumienie w każdej chwili.

2) Przez życie (następstwa naszych czynów).

3) Przez legalną i sprawiedliwą władzę kościelną i świecką.

4) W godzinie śmierci.

Cel: Pielęgnać w sercu bojaźń Bożą, dobrze wykonując obowiązki swego stanu jak Maryja.

OKRES III.

Ślubujemy wierność Ewangelii.
(od niedzieli XXIII po Zesł. Ducha Św. do niedzieli III po Trzech Kr. — 26.I.1958 r.

1. Niedziela XXIII po Zesłaniu Ducha Św.
17.XI.1957 r.

Temat kazania: Dwie Księgi.

Nawiązanie do liturgii:

Z Lekcji »Proszę też i ciebie, wierny mój towarzyszu, pomagaj im, bo dla Ewangelii pracowali razem ze mną, z Klemensem i z innymi pomocnikami moimi, których imiona są w księdze żywota«. (Filip. 4, 3).

Treść:

1. Pojęcie Pisma św.

a) natchnienie—kanon—podział.

b) cel Pisma św. i jego granice, na podstawie ewangelii św. Jana 20, 30—31.

2. Księga Żywota:

a) Apokalipsa św. Jana 5, 1 i dalsze, 17, 8; 20, 12 i 15,

b) stosunek Pisma św. do Księgi Żywota.

3. Ślub wierności Ewangelii czyli Księgom świętym obejmuje w pierwszym rzędzie obowiązek posiadania i czytania Pisma św. N. Testamentu.

Praktyczne wskazówki:

a) Kanon i podział Pisma św. pokazać wiernym na odpowiedniej wywieszce, umieszczonej w gablotce. W kazaniu poruszyć obie kwestie ogólnikowo;

b) sprowadzić za wczasu odpowiednią ilość egzemplarzy Nowego Testamentu dla rodzin w parafii;

c) umieścić w kościele na widocznym miejscu symbole ewangelistów. Gdzie w ołtarzach są figury czy obrazy ewangelistów wzgl. Ksiąg św., zaznaczyć cykl kazań specjalną dekoracją tychże figur i obrazów.

2. Niedziela XXIV po Zesłaniu Ducha Św.
24. XI. 1957 r.

Temat kazania: Prawda Pisma św.

Nawiązanie do liturgii:

Z Ewangelii »Niebo i ziemia przeminą, ale słowa moje nie przeminą«. (Mat. 24, 25).

Treść:

1. Pismo św. podaje dwie zasadnicze prawdy do wierzenia: prawdę o Bogu i prawdę o człowieku czyli to, co Pan Bóg myśli i mówi o Sobie oraz to, co Pan Bóg myśli i mówi o człowieku.

2. Prawda ta jest:

a) pewna,

b) niezmienna,

c) radosna,

3. Prawdę tę podaje Bóg w sposób;

a) prosty i zrozumiały,

b) piękny,

c) przez ludzi, którzy znają i mówią prawdę.

4. Czytanie Pisma św. ucisza dążenie człowieka da prawdy, napenia go poczuciem pewności i radości.

Wierność Ewangelii jest tedy rękojmią uciszenia i radości człowieka.

Praktyczne wskazówki:

1. Odmówić wraz z wiernymi Ośmiu Błogosławieństw i zwrócić uwagę na prawdy w nich wyrażone.

2. Polecić odmawianie poszczególnych psalmów nieśpornych jako modlitwy poranne względnie wieczorne.

3. I Niedziela Adwentu — 1. XII. 1957 r.

Temat kazania: Stary Testament okresem
oczekiwania Mesjasza.

Nawiązanie do liturgii:

»Rorate coeli».

Treść:

2. Księgi historyczne St. Test. — dziejami Bożej Opatrzności.

2. Zapowiedzi mesjaniczne w księgach historycznych.

Praktyczne wskazówki:

2. W gablotce umieścić schematyczny wykres poszczególnych okresów St. Test. i mapę Ziemi św.

2. Polecić odmawianie Psalmu 113.

4. II. Niedziela Adwentu — 8. XII. 1957 r.

Temat kazania: Pochód proroków do Chrystusa

Nawiązanie do liturgii:

Z Lekcji: I znowu Izajasz mówi: Będzie korzeń Jessego..

Treść:

1. Pojęcie proroka.

2. Proroctwa mesjaniczne.

3. Figury Mesjasza w St. Test.

Praktyczne wskazówki:

Na nauce stanowej omówić szczegółowo rodowód Chrystusa według św. Mateusza.

5. III Niedziela Adwentu — 15. XII. 1957 r.

Temat kazania: Pokutne wskazania w St. Testamencie

Nawiązanie do liturgii:

Z Ewangelii: »Jam głos wołający na puszczy: prostujcie drogę Pańską».

Treść:

1. Pokuta wybranego narodu (trzy niewole: egipska, asyryjska i babilońska).

2. Wskazania pokutne proroków.

3. Analogia między pokutą narodu wybranego i narodu polskiego.

4. Znaczenie pokuty.

Praktyczne wskazówki:

1. Zaprosić parafię stanami do spowiedzi św.

2. Zebrać jałmużnę na gwiazdkę dla ubogich.

3. W dowolnym dniu urządzić dzień pokuty ze specjalnym nabożeństwem.

4. Odmawiać albo śpiewać z wiernymi Wielkie Antyfony — jako streszczenie cyklu kazań o St. Test.

6. IV Niedziela Adwentu — 22. XII. 1957 r.

Temat kazania, Ewangelia to Chrystus pod postacią słowa.

Nawiązanie do liturgii:

Modlitwa przed Ewangelią: Munda cor meum...

Treść:

1. Zgoda Maryi na słowa Archaniola i Wcielone Słowo — początkiem Nowego Testamentu czyli Ewangelii.

2. Duchowa postawa Maryi wobec zwiastowania Woli Bożej — wiara i posłuszeństwo — jedynym i wyłącznym wzorem naszej postawy wobec zwiastowanej nam woli Bożej przez Ewangelię.

3. Wyrazem tego liturgiczne przepisy przy czytaniu Ewangelii w czasie Mszy św.

4. Strażniczkami Słowa Bożego w naszym narodzie są: Dąbrowka, Salomea, Kinga, Bronisława, św. Jadwiga, Królowa Jadwiga, nade wszystko zaś Królowa Polski.

Praktyczne wskazówki:

1. Podarunki gwiazdkowe, imieninowe i ślubne wyłącznie: egzemplarze Nowego Testamentu.

2. Nauczyć wiernych jak zabrać się do czytania Nowego Testamentu.

a) zewnętrzne oznaki czci — znak Krzyża św., pocałunek tekstu, w domu położyć na honorowym miejscu.

b) systematyczne czytanie jednej ewangelii w całości rano i wieczorem jako modlitwy porannej i wieczornej

c) wskazówki metodyczne: wskazać na różne punkty widzenia np. biedni, grzesznicy, obowiązki ogólne, szczegółowe, chorzy, modlitwy P. Jezusa w Ewangelii.

7. Boże Narodzenie — 25. XII. 1957 r.

Temat kazania: Słowo stało się Ciałem

Nawiązanie do liturgii:

Chwała na wysokości Bogu...

Treść:

1. Ewangelia radosną nowiną.

2. Otacza nas jako jasność Boża podobnie, jak jasność Boża oświeciła pasterzy.

3. Autorem żłobka św. Franciszek z Asyżu, natchnieniem św. Franciszka Ewangelia. Nawrócenie św. Franciszka.

Praktyczne wskazówki:

1. Wybrać z tekstu Ewangelii hasło szczegółowe na cały rok podobnie jak św. Franciszek.
2. Wybierać z Ewangelii teksty modlitewne jak najczęściej.

8. Niedziela w oktawie Bożego Narodzenia
29, XII. 1957 r.

Temat: Jak Pan Jezus określa siebie w Ewangelii i jak Go nazywają ludzie?

Nawiązanie do liturgii:

Z Ewangelii: »A ojciec jego i matka dziwili się temu, co o nim mówiono«.

Treść

1. Pogląd na określenia P. Jezusa od Gabriela poprzez Dobrego Pasterza (winny krzew) aż do Sędziego i »Alfa—Omega«.

2. Nazwanie P. Jezusa przez ludzi: od określenia Symeona poprzez Baranka Bożego do obrazowych nazw, użytych przez św. Jana w Apokalipsie.

3. Jak nazwanie P. Jezusa realizowały się w tysiącletnim życiu Narodu—jak winny realizować się w naszym kraju.

Praktyczne wskazówki:

Wywiesić w gablotce nazwy Pana Jezusa.

9. Nowy Rok — 1. I. 1958 r.

Temat: Jak P. Jezusa nazywa człowieka w Ewangelii i jakie wiąże z tym obowiązki?

Nawiązanie do liturgii:

Ewangelia w całości.

Treść

1. Zestawienie nazw człowieka używanych przez Pana Jezusa w szczególności nazwy konkretne, obrazowe, przeobrażone.

2. Typowe nazwy użyte przez P. Jezusa i ich znaczenie.

3. Analiza istotnych obowiązków wynikających z typowych nazwań.

4. Która nazwa przysługuje narodowi polskiemu, która mnie samemu?

Praktyczne wskazówki:

W gablotce umieścić określenia ewangeliczne człowieka.

10. Święto Imienia P. Jezusa—5 I. 1958 r.

Temat kazania: Zbawcza treść Ewangelii.

Nawiązanie do liturgii:

Z Lekcji: »Albowiem nie masz żadnego imienia pod niebem, danego ludziom, w którym miałbyś być zbawieni«, Dz. Ap. 4, 13.

Treść:

1. Zbawcza prawda P. Jezusa.

2. Zbawcza ofiara P. Jezusa.

3. Zbawcze zadośćuczynienie Bogu.

11. Objawienie Pańskie — 6. I. 1958 r.

Temat kazania: Dwa pokłony.

Nawiązanie do liturgii:

Ewangelia: »I upadliszy pokłonili się Jemu«.

Treść:

1. Pokłony pokorne: pasterze, 3 królowie, uzdrowieni przez Jezusa, setnik z Kafarnaum, niewiasta na krwotok cierpiąca, celnik i t. d.

2. Pokłony szatańskie: Herod — 3 kuszenia na pustyni w czasie męki.

3. Pokłon pokory — jedyna droga do Chrystusa.

12. Niedziela I po Trzech Królach — Uroczystość św. Rodziny — 12. I. 1958 r.

Temat kazania: Kościół Królestwem Bożym na ziemi

Nawiązanie do liturgii:

Ewangelia: »Znaleźli Go w kościele«...

Treść:

1. Pogląd na przypowieść o istocie Królestwa Bożego na ziemi.

2. Pogląd na przypowieści o członkach Królestwa Bożego na ziemi.

3. Pogląd na przypowieści o obowiązkach członków Królestwa Bożego na ziemi.

13. Niedziela II po Trzech Królach
19. I. 1958 r.

Temat kazania: Ewangelia — Księga Cudów

Nawiązanie do liturgii:

Z Ewangelii: »Ten początek cudów...« św. Jan 2, 11

Treść:

1. Pojęcie cudu, rodzaje cudów i ich cel.

2. Schematyczne zestawienie cudów na podstawie Ewangelii.

3. Skutki cudów Jezusowych.

4. Wymowa cudów.

14. Niedziela III po Trzech Królach - 26. 1958 r.

Temat kazania: Ewangelia źródłem natchnienia prowadzenia Bożego życia

Nawiązanie do liturgii:

Ewangelia: »Nie znalazłem tak wielkiej wiary w Izraelu...«.

Treść:

1. Ewangelia niewyczerpanym źródłem natchnienia dla geniuszów, we wszystkich dziedzinach twórczości.
2. Ewangelia ogniskiem rodzinnym świętości.
3. Ewangelia pokarmem dla duszy.
4. Różne skutki Ewangelii jako słowa Bożego na podstawie przypowieści o siewcy.

Praktyczne wskazówki:

1. Odmówić z wiernymi ślub wierności dla Ewangelii.
2. W czasie Wielkiego Postu czytać codziennie lekcje i perykopy ewangeliczne.

O K R E S IV.

Ślubujemy wierność Krzyżowi.

(od niedzieli Siedemdziesiątnicy - 2. II. do niedz. Męki Pańskiej 23. III. 58).

1. Niedziela Siedemdziesiątnicy - 2. II. 1958 r.

Temat kazania: Krzyż Pokuty

Nawiązanie do liturgii:

Czytanie brewiarzowe - upadek pierwszych ludzi w raju. Kolekta: »...skoro słusznie za grzechy swoje cierpimy«.

Treść:

1. Krzyż i cierpienie następstwem grzechu. Konieczność, od której nie można uciec.
2. Na Kalwarii trzy krzyże: krzyż niewinnego, krzyż lotra zatwardziałego i skruszonego. Który będzie naszym?
3. Uznanie słuszności cierpienia (kolekta), podjęcie krzyża w duchu pokuty - przemieni krzyż w źródło radości i zbawienia.

Praktyczne wskazówki:

Pokuta jest w okresie karnawału - zwłaszcza przez przyjęcie z poddaniem się woli Bożej krzyżyków codziennych.

2. Niedziela Sześćdziesiątnicy - 9. II. 1958 r.

Temat kazania: Krzyż w ręku Zbawiciela
(w Krzyżu zbawienie)

Nawiązanie do liturgii:

Lekcja: »Moc Boża w słabości się doskonali«. Ewangelia: słowa o ziarnie i siewcy naprowadzają nas na słowa »Jeżeli ziarno nie obumrze...«

Treść:

1. Tajemnica odkupienia przez krzyż.

Paradoks (»dla pogan głupstwo - dla żydów zgorszenie«...).

Praktyczne wskazówki:

Zewnętrzna cześć dla krzyża, przez który dokonało się nasze odkupienie. Znak krzyża!

3. Niedziela Pięćdziesiątnicy - 16. II. 1958 r.

Temat kazania: »W Krzyżu miłości nauka«

Nawiązanie do liturgii:

Lekcja - 1 Kor. 13, 1-13 - Hymn o miłości.

Treść:

1. Krzyż - dowodem Bożej miłości względem nas (»Tak Bóg umiłował świat...«)
2. Istota miłości uwydatnia się w krzyżu (Wyjść z siebie i być w drugim - cierpieć jego cierpieniem, cierpieć za niego. Cierpienie współczujące, przebaczące i zadośćuczyniające).
3. Krzyż a nasza miłość wobec bliźniego. (Stosunek Chrystusa ukrzyżowanego do nas i nasz stosunek do bliźniego. Współczucie, przebaczenie, zadośćuczynienie).

Praktyczne wskazówki:

Przebaczmy tym, którzy zadają nam cierpienie i ofiarujemy cierpienie w ich intencji.

4. Niedziela I Postu - 23. II. 1958 r.

Temat: Krzyż umartwienia

Nawiązanie do liturgii:

Cała Msza święta - zwłaszcza kolekta, ewangelia i prefacja,

T r e ś ć:

O wartościach dobrowolnie podjętych umartwień i krzyży. Umartwienia w życiu chrześcijańskim. Nowoczesne formy postu i umartwienia.

Praktyczne wskazówki:

Konkretne umartwienie wielkopostne — zwłaszcza wyrzucenie się alkoholu i tytoniu.

5. Niedziela II Postu — 2. III. 1958 r.

Temat: Krzyż w ręku Kościoła:

Nawiązanie do liturgii:
Ewangelia — Przemienienie Pańskie.

T r e ś ć:

1. Krzyż znak hańby — przemienił się we wspaniały znak chwały.

2. Krzyż — zwycięski sztandar Kościoła (*Vexilla Regis...*).

Jak Kościół czczy i każe nam czczyć znak Krzyża.

3. Zewnętrzne formy i sposoby uczczenia krzyża.

Praktyczne wskazówki:

Odnowienie krzyży w parafii.

6. Niedziela III Postu — 9. III. 1958.

Temat: Ofiara krzyża i ofiara Mszy świętej

Nawiązanie do liturgii:

Lekcja »Chrystus was umiłował i wydał samego siebie za was na dar i na ofiarę Bogu...« Sekreta, Komunia i Pokomunia.

T r e ś ć:

1. Wartość i znaczenie ofiary krzyża.

2. Ofiara Mszy św. uobecnieniem ofiary krzyżowej.

3. Dogmatyczne uzasadnienie obowiązku uczestniczenia we Mszy św.

Praktyczne wskazówki:

Być wiernym krzyżowi znaczy uczestniczyć wiernie w każdej niedzielę we Mszy św.

7. Niedziela IV Postu — 16. III. 1958 r.

Temat: »W krzyżu osłoda...«

Nawiązanie do liturgii:

Introitus: »Lactare« Wesel się Jeruzalem.

T r e ś ć:

1. Wartości cierpienia w porządku naturalnym.

2. Wartości cierpienia w porządku nadprzyrodzonym:

a) dla duszy jednostki,

b) dla Mistycznego Ciała Chrystusa,

3. Błogosławieni, którzy cierpią! (Przykłady umiłowania cierpienia z życia świętych).

Praktyczne wskazówki

Być wiernym krzyżowi znaczy: Nie narzekać i nie przeklinać wśród cierpień.

8. Niedziela I Męki Pańskiej — 23. III. 1958 r.

Temat: Stat crux dum volvitur orbis

Nawiązanie do liturgii:

Prefacja o Krzyżu »in ligno vincebat, in ligno quoque vinceretur«.

T r e ś ć:

1. Krzyż — znak chwały i znak zwycięstwa.

2. Eschatologia Krzyża.

3. Polska była zawsze wierna Krzyżowi,

4. Polska będzie i w przyszłości wierna, (Co to znaczy? Synteza kazań).

Praktyczne wskazówki:

Intronizacja krzyża w rodzinach.

49.

Nekrologia

S. p. Ks. Bolesław Kowalczyk, kanonik honorowy Kościoła Katedralnego, administrator parafii katedralnej w Siedlcach, po długiej i ciężkiej chorobie, opatrzony św. Sakramentami, pobożnie i świadomie oddał ducha swego Bogu dnia 15 listopada 1957 r., przeżywszy lat 54, w kapłaństwie lat 30.

Requiescat in pace!

ORZECZENIE SĄDU NAJWYŻSZEGO

50.

**Uprawnienia Wikariusza Generalnego
w zakresie Ustawodawstwa państwowego**

Wydział Finansowy Prezydium W.R.N. w Łodzi, w sprawie z powództwa Kościoła Rzymsko-Katolickiego parafii św. Pawła w Ap/o Skarbowi Państwa, zaczął prawomocność pełnomocnictwa podpisanego przez wikariusza generalnego.

Orzeczenie Sądu Najwyższego Izby Cywilnej i Karnej w Warszawie, z dnia 17. I. 1956 r. (2 CZ 1/56), zarzut odrzuciło, gdyż »uprawnienia wikariusza generalnego diecezji, do działania zamiast ordynariusza, wynikają z prawa kanonicznego«.

51.

Kościół Rz. Katolicki – organizacją społeczną

Powyższe orzeczenie Sądu Najwyższego Izby Cywilnej i Karnej, z 17. I. 1956 r. (2 CZ 1/56), zalicza Kościół Katolicki do »organizacji społecznych«.

Pojęcie »organizacja społeczna« w rozumieniu art. 79 K.P.C. oznacza wszelkie dopuszczone przez prawo zrzeszenia osób fizycznych, bez względu na ich cele i zadania oraz formę prawną — nie czyniąc żadnych rozróżnień, a w szczególności, gdy chodzi o charakter takiej organizacji.

Pod pojęcie »organizacja społeczna, w rozumieniu art. 79 K.P.C., podpadają również związki religijne, a w tej liczbie Kościół Rzymsko-Katolicki, gdyż związki wyznaniowe stanowią również dopuszczoną formę zrzeszenia się obywateli; stąd Kościół stanowi »organizację społeczną«.

Pełnomocnikiem procesowym związku religijnego może być, zgodnie z art. 79, zdanie drugie, K.P.C., pracownik związku lub jego organu, w szczególności, radca prawny, nie będący adwokatem.

(Według Wiad. Archid. Gniezn., 1957 r., str. 446).

W Kurii Diecezjalnej są do nabycia formularze protokółów badania kanonicznego narzeczonych.